

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Povodí Vltavy, státní podnik**, se sídlem Holečkova 8, Praha, zast. JUDr. Ivanou Syrůčkovou, advokátkou se sídlem Plzeňská 4, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R308/2012/VZ-24618/2013/310/MLr, ve věci správního deliktu zadavatele (žalobce),

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno napadené

rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 10. 2012, č. j. ÚOHS-S66/2012/VZ-4899/2012/530/PPo, podle jehož výroku:

- I. se žalobce z pozice zadavatele dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o veřejných zakázkách“), a to tím, že: „*nedodržel postup stanovený v ustanovení § 61 odst. 4 citovaného zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na ustanovení § 6 citovaného zákona, když losování dne 24. 6. 2011 prostřednictvím elektronického zařízení neprovedl v souladu se zásadou transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 2. 8. 2011 smlouvu na uvedenou veřejnou zakázku*“;
- II. se žalobci za spáchání uvedeného správního deliktu ukládá pokuta podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách ve výši 100 000 Kč.

Žalovaný tak ve vztahu k výroku o vině i o trestu potvrdil závěry správního orgánu I. stupně. Oba rozhodující správní orgány přitom vycházely ze závěrů správního (sankčního) řízení, jejichž podstata primárně vychází ze závěrů znaleckého posudku a stojí na tom, že elektronické zařízení – konkrétně notebook *Acer TravelMate 5542 P344G50Mnss S/N: LXTZG020030352FFD51601* – použité podle § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách k omezení počtu zájemců v rámci podlimitní veřejné zakázky s názvem: „*Protipovodňová opatření lokality Svrčovec*“, zadávané v užším řízení, bylo manipulovatelné, resp. cíleně vytvořené k manipulaci s výsledky losování. Uvedené elektronické losovací zařízení použité k omezení počtu zájemců v předmětném zadávacím řízení nepracovalo na deklarované bázi náhodného výběru, čímž došlo k porušení zásady transparentnosti v zadávacím řízení. Možnost přímého ovlivnění výsledku losování zcela vylučuje náhodnost výběru zájemců o účast a tím i výsledek zadávacího řízení, přičemž pověření jiného subjektu – zde: společnosti Tercier, spol. s r. o. – k administraci v daném zadávacím řízení na uvedeném nic nemění a nezbavuje zadavatele odpovědnosti za transparentní průběh zadávacího řízení (§ 151 odst. 1 a 3 zákona o veřejných zakázkách).

II. Žaloba

Žalobce (v části I. žaloby) stručně zrekapituloval průběh zadávacího řízení s důrazem na provedené losování, které zajistil administrátor veřejné zakázky – společnost Tercier, spol. s r.o. Následně (v části II. žaloby) shrnul především průběh správního řízení, přičemž proti jeho závěrům, resp. napadenému rozhodnutí žalovaného argumentoval (v části III. žaloby) takto:

Žalobce namítl především nesprávné zhodnocení skutkových okolností případu a z toho plynoucí též nesprávný právní závěr, že jeho jednání je správním deliktem. Vyjádřil přesvědčení, že zjištěné skutkové okolnosti nelze podřadit pod porušení zásady transparentnosti ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách, a proto nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Konkrétně pak žalobce připomněl, že uzavřel v souladu s právními předpisy mandátní smlouvu se společností Tercier, spol. s r. o. na administraci předmětné veřejné zakázky a vzhledem k tomu, že do zakázek z oboru stavebních prací se hlásí vždy velké množství uchazečů, vypsál zakázku tak, že bylo využito zákonné možnosti omezení počtu zájemců podle § 61 zákona

o veřejných zakázkách. A vzhledem k tomu, že v minulosti docházelo ke zneužití losování při losování ručním, přistoupil k losování elektronickému – ve snaze maximální možné eliminace lidského prvku při losování a zajištění transparentnosti a neovlivnitelnosti. Před samotným losováním si navíc aktivně nechal celý systém losování odborně vysvětlit a byl ujištěn, že není možné v tomto případě do losování jakkoli zvenčí zasáhnout, neboť byla provedena autorizovaná instalace společností ZERON s. r. o. Současně žalobce uvedl, že si ještě následně vyžádal potvrzení o nemožnosti ovlivnění losovacího zařízení, čehož se mu dostalo a byl mu doložen certifikát společnosti ZERON s. r. o. ze dne 1. 7. 2011, zaručující dohled nad autorizovanou odbornou instalací programu UNIFACE v licenci od společnosti COMPUWARE. Losování byl osobně přítomen zástupce žalobce – Ing. Tomáš Havlíček, aby se přesvědčil o transparentnosti losování. A v souladu se zákonnou možností zkontrolovat losovací zařízení bylo provedeno rovněž zkušební losování. Na skutečnosti, že samotné losování bylo provedeno třetí osobou, resp. že losovací zařízení nebylo ve vlastnictví administrátora veřejné zakázky – společnosti Tercier, spol. s r. o., přitom žalobce neshledává nic protiprávního; takový postup zákon umožňuje a společnost Tercier, spol. s r. o. za tímto účelem měla uzavřenou smlouvu ze dne 1. 6. 2011 o technickém zajištění omezení počtu zájemců se společností Inženýrské služby Hradec Králové s. r. o. Skutečnost, že v daném případě nepochybil, se snažil žalobce doložit též odkazem na nezávislý audit průběhu zadávání veřejných zakázek zpracovaný v prosinci 2013 společností Deloitte, která v postupu žalobce žádné pochybení neshledala.

Dále žalobce uvedl, že nelze přijmout závěr žalovaného, že pro rozhodnutí ve věci není podstatné, zda v daném případě k určitému ovlivnění losování skutečně došlo, ale je podstatné, že k němu dojít mohlo. Takový závěr nelze přijmout a nelze jej považovat za správný. K rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 45/2010, na který v této souvislosti žalovaný odkazoval, žalobce konstatoval, že se týká skutkově zcela odlišného případu, který s projednávanou věcí nesouvisí (jednalo se o losování, které prováděla konkrétní fyzická osoba bez použití elektronických zařízení). Žalobce od počátku postupoval při zadávání předmětné veřejné zakázky v souladu s právními předpisy, stejně jako administrátor veřejné zakázky – společnost Tercier, spol. s r. o. – viz výše. A nebylo prokázáno, a to ani částečně, že by při realizaci veřejné zakázky došlo k ovlivnění výsledku losování, tedy nebylo prokázáno, že by nastal protiprávní stav, který by byl správním deliktem ve smyslu zákona o veřejných zakázkách. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU – shrnutou ve stanovisku generální advokátky ve věci Coname (v bodě 42) – pak poukázal na to, že transparentnost je vnímána jako proces, při kterém je kladen důraz zejména na publicitu, přezkoumatelnost apod. Závěr žalovaného jde ovšem daleko nad tento smysl, jakož i nad smysl samotného ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Podle žalobce právní závěr žalovaného nemůže být správný, protože objektivní delikt ní odpovědnost je vždy dána za výsledek. A výsledek je v tomto případě zcela v souladu s právem, resp. k jeho porušení žalobcem nemohlo dojít a nedošlo. Podle jeho názoru každé losování obsahuje možnost, že bude lidským faktorem a jeho vnějším zásahem zneužito, pokud někdo takový úmysl pojme. Takovou hypotetickou možnost lze zcela vyloučit až v důsledku nové právní úpravy, která vyloučila možnost losování. S odkazem na shora uvedené navíc žalobce poukázal na to, že vynaložil veškeré rozumné úsilí, které po něm bylo

možné požadovat, aby k porušení právní povinnosti nedošlo, tzn., že jsou u něho naplněny liberační důvody ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

Závěrem žalobce zopakoval, že v daném případě k manipulaci s losovacím zařízením nedošlo, resp. tuto manipulaci nelze prokázat, a to ani závěry znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem Risk Analysis Consultants s. r. o. Navíc nelze opomenout, že z notářského zápisu ze dne 24. 6. 2011, č. j. NZ 182/20011, plyne, že číslo notebooku, na kterém bylo prováděno losování, je odlišně od čísla notebooku, který byl předmětem prověřování policie, resp. znaleckého zkoumání; dle žalobce tedy nebylo prokázáno, že se jednalo o totožný notebook (a závěr žalovaného, že jde o chybu v psaní je naprosto důkazně nepodložený).

Nadto žalobce ještě doplnil, že v případě předmětné zakázky byl návrh zadávacích podmínek předložen Ministerstvu zemědělství, které dne 27. 4. 2011 vyslovilo s podmínkami souhlas. A zcela na závěr pak poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2012, č. j. ÚOHS-S338/2011/VZ-15651/2011/510/OKo, kde zaujal zcela opačné právní stanovisko blízké stanovisku žalobce, tedy, že pokud zákon předpokládá použití elektronického losovacího zařízení a zadavatel dodrží zákonem stanovené postupy, pak postupoval ve smyslu zákona.

S ohledem na vše výše uvedené žalobce (pod bodem IV. žaloby) navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vztahu k námitkám v žalobě podal poměrně obsáhlé vyjádření, jehož podstatu lze shrnout tak, že setrval na svých závěrech z napadeného rozhodnutí s tím, že není podstatné, zda skutečně k manipulaci s losováním došlo. I s odkazem rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 45/2010, jakož i další judikaturu, pak připomněl, že rozhodující je pochybnost o řádnosti a férovosti losování – a ta zde byla dána možností manipulace losovacího zařízení, která byla zjištěna znaleckým posudkem. Jeho závěry přitom nelze považovat za hypotetické, nýbrž za založené na odborném znaleckém posouzení konkrétního elektronického zařízení; tím byl notebook Acer TravelMate 5542, a jeho označení v notářském zápise bylo pouhou chybou v psaní, což vyplývá nejen ze samotného znaleckého posudku a zprávy ze dne 12. 9. 2011 podané policii ve smyslu § 8 trestního řádu ze strany společnosti Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o., ale také z vyjádření produktového manažera společnosti Acer, dle kterého daná společnost notebook Acer TravelMate 5442 nikdy neměla (a správné označení je tak zjevně Acer TravelMate 5542).

Pokud jde o žalobcem namítanou objektivní deliktivní odpovědnost, která je dána za výsledek, poukázal žalovaný, že výsledkem, za který žalobce nese odpovědnost, je nedodržení zásady transparentnosti při losování. A jako nepatřičný odmítl poukaz žalobce na to, že došlo k selhání lidského faktoru; tak je tomu fakticky ve všech případech porušení zákona o veřejných zakázkách. Odmítl rovněž, že by byly v daném případě dány liberační důvody ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a odkazuje-li žalobce v tomto ohledu mj. na certifikát společnosti ZERON s. r. o. ze dne 1. 7. 2011, připomněl žalovaný,

že losování v daném případě proběhlo dříve – a sice dne 24. 6. 2011. Nelze tedy konstatovat, že vynaložil veškeré úsilí, aby porušení zákona zabránil, když až po provedeném losování se nechal písemně ujistit o funkčnosti losovacího programu, vč. nemožnosti jeho ovlivnění. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zdůraznil, že nesouhlasí se závěry žalovaného, připomněl, že jím citovaná judikatura je mu známa, avšak tato vždy reaguje na konkrétní případ a konkrétní podmínky realizace výběrového řízení a není bez dalšího aplikovatelná na jakýkoli další případ. V nyní projednávaném případě žalobce činil veškeré kroky v souladu se zákonem a toto tvrzení je základem jeho žaloby, resp. námitek vůči závěrům žalovaného. Ve vztahu k nim pak žalobce zopakoval, že nesouhlasí s bagatelizací jeho tvrzení, že losování bylo prováděno na jiném notebooku, než je uveden v předmětném notářském zápise. A poukázal přitom na jiný notářský zápis (č. j. NZ 825/2011, N 855/2011), z jiné veřejné zakázky, osvědčený jinou notářskou kanceláří (notářky JUDr. Heleny Divišové), v němž je opět – jako losovací zařízení – osvědčen notebook Acer Travel Mate 5442. Dále žalovanému vytkl, že jeho závěry ohledně viny žalobce jsou pouze hypotetické a podmíněné. Navíc žalobce učinil veškeré kroky k tomu, aby případnému porušení právní povinnosti zabránil a netvrdil pouze, že pověřil třetí osobu, která veřejnou zakázku administrovala.

Fakt, že žalobce zvolil zadávací řízení s omezením počtu uchazečů a zvolil způsob omezení, který byl zcela v souladu se zákonem, by mu neměl být kladem k tíži. Jednání žalobce je nutno posuzovat v kontextu podmínek a situace v době, kdy byly veřejné zakázky takto realizovány. A podobně jako v žalobě připomněl, že využil elektronického způsobu losování prostřednictvím notebooku právě proto, aby omezil možnost ovlivnění losování lidským faktorem. Dle žalobce je tedy třeba hodnotit také časovou souvislost, kdy žalobce zvolený způsob losování použil a zda v té době bylo známo, že lze losování ovlivnit; navíc v tomto případě ovlivněno nebylo. Závěrem ještě doplnil, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na principu hypotetické možnosti ovlivnění losování, neboť nebylo žalobci prokázáno, že by k ovlivnění skutečně došlo, přičemž tato hypotetická možnost je dána všude tam, kdy je zapojen ve veřejných zakázkách lidský faktor. Žalobce proto setrval na své žalobě, vč. petitu.

V. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Soud při splnění podmínek podle § 51 s. ř. s. rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť bezprostředně po skončení jednání v obdobné věci téhož žalobce vyslovila jeho

zástupkyně s tímto postupem souhlas (viz závěr protokolu o jednání ve věci pod sp. zn. 30 Af 14/2014, který je založen v soudním spise).

Podstata celé věci stojí na posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt, který spočívá v netransparentním losování provedeném dne 24. 6. 2011 za účelem omezení počtu zájemců pro účast v užším řízení zakázky označené jako „*Protipovodňová opatření lokality Svrčovec*“ a administrované třetí osobou: společností Tercier, spol. s r. o., zastupující zadavatele – žalobce ve smyslu § 151 zákona o veřejných zakázkách.

Institut omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku v: (i) užším řízení, (ii) jednacím řízení bez uveřejnění nebo (iii) soutěžním dialogu byl upraven v § 61 zákona o veřejných zakázkách od počátku jeho účinnosti, tj. od 1. 7. 2006 až do 31. 3. 2012; s účinností od 1. 4. 2012 v důsledku (tzv. transparentní) novely zákona o veřejných zakázkách provedené zákonem č. 55/2012 Sb. došlo ke změně a nyní již nelze omezovat počet zájemců u uvedených tří druhů zadávacích řízení – s výjimkou zakázek z oblasti obrany a bezpečnosti. V období rozhodném pro nyní projednávanou věc tomu ovšem bylo jinak a bylo možno využít uvedeného institutu, jehož smyslem byla selekce mezi zájemci o zakázku provedená s cílem napomoci veřejnému zadavateli a ulehčit mu situaci, kdy bylo přihlášeno větší množství zájemců – dodavatelů, kteří prokázali splnění kvalifikace. Záleželo na úvaze veřejného zadavatele, zda k omezení zájemců v konkrétním případě přistoupí anebo tuto fakultativní fázi zcela vynechá. Rozhodl-li se však veřejný zadavatel v oznámení některého z vybraných druhů zadávacího řízení – užšího řízení, jednacím řízení bez uveřejnění či soutěžního dialogu –, že omezí počet zájemců, kteří budou vyzváni k podání nabídky, pak byl povinen postupovat podle § 61 zákona o veřejných zakázkách. Kritéria pro omezování počtu zájemců přitom musela být vždy objektivní a podle odst. 2 § 61 zákona o veřejných zakázkách musela: a) být stanovena s ohledem na povahu, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, b) být v souladu se zásadami uvedenými v § 6 a c) odpovídat některému nebo některým z ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů nebo technických kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky, jejichž prokázání veřejný zadavatel požadoval. A podle odst. 4 § 61 zákona o veřejných zakázkách mohl být objektivním kritériem pro omezení počtu zájemců rovněž náhodný výběr provedený losem, příp. jeho kombinace s objektivními kritérii – viz výše.

Žalobce si v daném případě vybral k omezení zájemců o zakázku toliko los, a to právě s odkazem na § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách; viz oznámení o zakázce, oddíl IV.1.2), v němž bylo uvedeno, že předpokládaný minimální počet zájemců bude pomocí náhodného výběru losem omezen na 5.

Zájemců o předmětnou zakázku bylo celkem 23, nikdo z nich nebyl vyloučen a losování se tudíž účastnili všichni, přičemž losováním provedeným dne 24. 6. 2011 byl tento počet omezen, snížen na 5, a sice na: (1) FISA, s. r. o., (2) ROBSTAV stavby s. r. o., (3) POHL cz, a. s., (4) VOKD, a. s., a (5) STAVMONTA spol. s r. o. Z notářského zápisu, NZ 182/2011, N 213/2011, osvědčujícího průběh losování a sepsaného Mgr. Kateřinou Žežulíkovou, notářskou kandidátkou pověřenou JUDr. Lenkou Leszay, notářkou se sídlem v Praze, přitom mj. vyplývá, že pro samotné losování bylo použito „...elektronického zařízení, které tvoří programové vybavení, počítač a periférie. ... programové vybavení tvoří losovací

program běžící v prostředí „UNIFACE“ v licenci společnosti COMPUWARE. Autorizovanou instalaci provedla firma ZERON, s.r.o., počítač je notebook ACER TravelMate 5442 s operačním systémem WINDOWS 7. Standardní počítač byl v rámci autorizované instalace uzpůsoben pro jednorúčelové využití – losování prostřednictvím losovacího programu v prostředí „UNIFACE“...“ (pozn. zvýraznění bylo – z důvodu lepší přehlednosti a porovnání – provedeno krajským soudem stejně jako v následujících případech).

Z předloženého spisového materiálu dále vyplývá, že se třetí z výše jmenovaných společností – POHL cz, a. s. – uzavřel žalobce dne 2. 8. 2011 smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení stavby „Protipovodňová opatření lokality Svrčovec, obec Dolany“. Následně na základě výzev policie - byl postupně vydán:

- dne 12. 7. 2011 “notebook Acer Travelmate 5542-P344G50Mnss S/N: LXTZG020030352FFD5160I” (viz opatření Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality – expozitura České Budějovice, ze dne 13. 7. 2011, č. j. OKFK-77-30/2011-200232, jako součást – zadání – znaleckého posudku pod č. j. 171-1.03.01.06-2011);
- dne 16. 9. 2011 “notebook Acer Travelmate 5542, S/N: LXTZG0200310620595130I” (viz opatření Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality – expozitura České Budějovice, ze dne 19. 9. 2011, č. j. OKFK-77-60/2011-200232, jako součást – zadání – znaleckého posudku pod č. j. 171-1.03.01.06-2011);
- dne 29. 9. 2011 “notebook HP model G62-b21EC, výr. č. 4CZ0411NWD” (viz opatření Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality – expozitura České Budějovice, ze dne 29. 9. 2011, č. j. OKFK-77-78/2011-200232, jako součást – zadání – znaleckého posudku pod č. j. 171-1.03.01.06-2011);
- dne 18. 10. 2011 “notebook zn. Acer TRAVEL MATE 5542PEW 56, v č. LXTZG0C003109067DA160I” (viz opatření Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality – expozitura České Budějovice, ze dne 26. 10. 2011, č. j. OKFK-77-135/2011-200232, jako součást – zadání – znaleckého posudku pod č. j. 171-1.03.01.06-2011).

Všechny shora specifikované notebooky byly vydány za účelem znaleckého zkoumání, které vyústilo ve znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, ze dne 1. 12. 2011, zpracovaný znaleckým ústavem Risk Analysis Consultants, s. r. o., pod č. j. 171-1.03.01.06-2011, jehož objednatel byla Policie ČR, Služba kriminální policie a vyšetřování, útvar odhalování korupce a finanční kriminality – expozitura České Budějovice; k obsahu posudku se soud vyjádří později, nyní je podstatná specifikace použitého notebooku při losování dne 24. 6. 2011, neboť žalobce zpochybňuje jeho shodu s notebookem, který byl předmětem znaleckého zkoumání. Dle názoru žalobce se jednalo o dva rozdílné notebooky, což dovozuje z odlišného čísla notebooku uvedeného v notářském zápise ze dne 26. 4. 2011 – “Acer TravelMate 5442” – a čísla notebooku, který byl podroben znaleckému zkoumání – “Acer TravelMate 5542”.

V. a) *K nesprávnému označení notebooku použitého při losování*

Jak je zřejmé ze shora uvedené rekapitulace postupného vydávání notebooků a následných opatření o přibrání znalce, resp. znaleckého ústavu Risk Analysis Consultants, s. r. o., žalobcem uváděný notebook typu Acer TravelMate 5442 vůbec policejnímu orgánu vydán nebyl. A byl-li tak citován v notářském zápise osvědčujícím průběh losování dne 24. 6. 2011, lze se – ve shodě s žalovaným potažmo správním orgánem I. stupně – důvodně domnívat, že se jednalo o chybu v psaní. Použitý notebook není v notářském zápise specifikován výrobním číslem, ale jen typem “Acer TravelMate 5442”, přičemž správně má být “Acer TravelMate 5542”; s touto nesrovnalostí v označení použitého notebooku se žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně vypořádal odkazem na znalecký posudek a na vyjádření, resp. zprávu společnosti Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o. ze dne 12. 9. 2011 podanou policii podle § 8 odst. 1 trestního řádu (tedy ještě v době před vydáním zbývajících tří notebooků).

Z této zprávy se podává, že v souvislosti s administrací veřejných zakázek společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o. využila dvě zařízení, přičemž první z nich “*Notebook Acer Travelmate 5542-P344G50Mnss S/N: LXTZG020030352FFD51601*” bylo využíváno od března 2011 do 12. 7. 2011 a druhé losovací zařízení “*Notebook Acer Travelmate 5542-P344G50Mnss S/N: LXTZG02003106205951601*” je využíváno od 13. 7. 2011 doposud. Je tedy zřejmé, že prvně uvedený notebook byl využíván též v období rozhodném pro posuzovanou věc – červen 2011. Administraci předmětné zakázky sice nezajišťovala přímo společnost Inženýrské služby Hradec Králové, nýbrž společnost Tercier, spol. s r. o., nicméně samotné losování již zajišťovala společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o. na základě smlouvy se společností Tercier, spol. s r. o. ze dne 1. 6. 2011 o technickém zajištění omezení počtu zájemců v užším řízení; obsluhu losovacího zařízení, resp. samotné losování pak prováděla Ing. Michaela Kristová, místopředsdkyně představenstva společnosti KLERIS CZ, a. s., a to prostřednictvím právě výše citovaného notebooku (ve vlastnictví společnosti Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o., jež měla smlouvu se společností KLERIS CZ, a. s. ze dne 20. 1. 2011 o spolupráci při technickém zajištění omezení počtu zájemců v užším řízení).

Ostatně žalobce sám v žalobě potvrzuje, že losování zajišťoval v daném případě třetí subjekt – společnost Inženýrské služby Hradec Králové, s. r. o. (prostřednictvím Ing. Michaely Kristové, místopředsdkyně představenstva společnosti KLERIS CZ, a. s.), od níž se distancoval s tím, že s ní neměl žádný vztah. Smluvní vztah měl ovšem žalobce se společností Tercier spol. s r. o. a pakliže tato společnost zajistila losování prostřednictvím jiných, shora uvedených společností s využitím jejich zařízení, nelze tuto skutečnost ignorovat. Nehledě na to, že i z výše citovaných specifikací jednotlivých notebooků v opatřeních o přibrání znaleckého ústavu vyplývá, že policii byly vydány 4 notebooky, z toho 3 značky Acer, všechny typu TravelMate 5542 a označení v notářském zápise tak lze zjevně považovat za zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v psaní při označování notebooku použitého k losování, která je s ohledem na lidský faktor plně pochopitelná a která nikterak nedokládá, že by se v daném případě mělo jednat o dva rozdílné notebooky, jak uvádí žalobce.

Žalobce toto své tvrzení ani nijak blíže nerozvádí a netvrdí např., že existoval ještě další, jiný notebook, který byl využit k losování a následně nebyl znalecky zkoumán. Žalobce pouze upozornil na nesrovnalosti v označení příslušného notebooku, které lze vysvětlit tak, že ze strany pořizovatele notářského zápisu došlo k překlepu generovanému zřejmě ve více případech – více notářských zápisech, jak poukazuje žalobce ve své replice s odkazem na notářský zápis, NZ 825/2011, N 855/2011. Koneckonců jde o notářský zápis osvědčující losování prováděné pro žalobce v rámci veřejné zakázky “Zvýšení kapacity koryta Vltavy v k. ú. Nové Ouholice a Veltrusy”, přičemž i zde bylo losování shledáno jako netransparentní a bylo prováděno stejnou osobou – Ing. Michaelou Kristovou; v podrobnostech viz sp. zn. 30 Af 14/2014, pod níž je vedena u zdejšího soudu žaloba v dané věci. A v tomto kontextu nelze nezmínit, že zdejší soud se se stejným překlepem setkal i v další věci – žalobce: město Kostelec nad Labem – vedené pod sp. zn. 30 Af 10/2014, přičemž osobou provádějící losování byla opět Ing. Michaela Kristová a správní orgány i v tomto případě shodně dospěly k závěru, že se jednalo o zřejmou chybu v psaní s tím, že rovněž odkazovaly na odpověď produktového manažera společnosti Acer, že notebook TravelMate 5442 tato společnost nikdy neměla a daný produkt do ČR nedovezla.

S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že v daném případě při specifikaci notebooku v notářském zápise došlo k překlepu a záměně čísla **5** číslem **4**; nelze tedy toliko z tohoto důvodu namítat, že při losování byl využit jiný notebook než ten, který byl posléze jako první vydán policii a který byl také předmětem znaleckého zkoumání. Námitka žalobce vycházející z odlišného označení notebooku v notářském zápise je tedy nedůvodná.

*V. b) K odpovědnosti žalobce za správní delikt
/porušení zásady transparentnosti při losování/*

Nedůvodná je i další námitka žalobce, která se týká jeho odpovědnosti za správní delikt a která tvoří gros jeho žalobní argumentace. Ta vychází z toho, že vše činil v souladu se zákonem – stejně jako administrátor veřejné zakázky – a manipulace při losování nebyla prokázána.

K tomu soud konstatuje, že ohledně omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku podle náhodného výběru provedeného losem existuje poměrně bohatá judikatura správních soudů, která setrvale vychází z toho, že losování je úkonem ze své povahy nepřezkoumatelným a tím spíše je nutno dbát na dodržení zásady transparentnosti při losování. A podmínkou dodržení této zásady transparentnosti je pak takový průběh zadávacího řízení, který se navenek jeví jako férový a řádný; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, který se sice netýká losování prostřednictvím elektronického zařízení, ale losování mechanického (které probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu, a proto vzbudilo pochybnosti o své férovosti), nicméně některé závěry vyslovené v tomto rozsudku jsou natolik obecné, že je nepochybně lze považovat za přenositelné i na další věci, vč. věci souzené nyní.

Jde především o závěry k pojmu transparentnosti, dle nichž se jedná o pojem pružný a schopný reagovat na nejrůznější skutkové situace, které mohou nastat. Současně k tomu další judikatura potvrdila, že pružnost pojmu transparentnost předpokládá též vývoj

v závislosti na proměňujících se protizákonných praktikách a že pro porušení zásady transparentnosti postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu losování. K tomu přitom může dojít i v případě, že k žádné manipulaci nedošlo. Pochybnosti mohou vzejít i z pouhé neschopnosti působit navenek při losování férově – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Afs 31/2012 – 53, publ. pod č. 2714/2012 Sb. NSS.

Jinými slovy – pro porušení zásady transparentnosti postačí i pouhá pochybnost o korektnosti a fair průběhu losování, což v souzené věci jednoznačně naplněno bylo. A pochybnosti pramenící primárně ze závěrů znaleckého posudku ohledně manipulovatelnosti losovacího programu nelze vnímat jako něco, co jde dle žalobce daleko nad smysl § 6 zákona o veřejných zakázkách či judikaturu Soudního dvora EU; žalobce v žalobě sice odkázal na stanovisko generální advokátky Christine Stix-Hackl ve věci Coname, C-231/03, nicméně toto stanovisko nic ze shora uvedeného nepopírá – právě naopak. Ostatně i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku pod č. j. 1 Afs 45/2010 – 159 na toto stanovisko opakovaně odkazoval a citoval z něho s tím, že: *„transparentnost podle směrnic obsahuje více než pouhé aspekty spojené s publicitou konkrétních zadávacích řízení“ (bod 88). „Kromě toho princip transparentnosti představuje naopak vůdčí zásadu pro celé zadávací řízení. K tomu patří rovněž například přezkoumatelnost rozhodnutí zadavatele a obecně objektivní postup během zadávacího řízení (bod 90, zvýraznění přidáno).“*

A právě o objektivním postupu v dané věci panovaly důvodné pochybnosti pramenící primárně ze znaleckého posudku zpracovaného dne 1. 12. 2011, pod č. j. 171-1.03.01.06-2011, znaleckým ústavem Risk Analysis Consultants, s. r. o., zapsaným pro znaleckou činnost v oboru: kybernetika, odvětví: výpočetní technika. Z citovaného znaleckého posudku totiž plyne, že předmětný notebook obsahoval losovací software – program uzpůsobený k manipulaci losování. V podrobnostech soud odkazuje na obsáhlý znalecký posudek, z něhož je ve vztahu k programu losování podstatné především shrnutí nálezů v části 3.2., z níž je zřejmé, že tento program vedle základní funkcionality obsahoval i další funkcionalitu, která nebyla v popisu činnosti programu nijak deklarována a která umožňovala nekorektní, zmanipulované losování.

Stručně shrnuto – vedle standardního módu činnosti, tj. korektního, náhodného losování, umožňoval losovací program i činnost v nestandardním módu zajišťujícím manipulaci losování. Losovací zařízení tak nejen, že nebylo zabezpečeno před případnou manipulací, ale bylo k ní přímo uzpůsobeno, přičemž způsob ovlivnění výsledků popsal zpracovatel posudku v jeho závěru, v části 4. nazvané *„Znalecké závěry a odpovědi na položené otázky“*, kde ve vztahu k prvnímu ze zabavených notebooků označenému jako *„171_nb01“* podal na otázku 4 odpověď, kterou lze pro ilustraci celou citovat:

„Zkoumané losovací zařízení je cíleně vytvořeno tak, aby umožňovalo předem připravenou manipulaci s výsledky losování.

Výsledek losování lze zmanipulovat pomocí předem připraveného souboru. Tento soubor musí mít název „uconfig.ini“ a musí být před losováním umístěn v adresáři „c:\Temp“. Tento soubor musí mít přesně danou strukturu a obsahuje IČ subjektů, které mají být vylosovány.

Losovací program si potom z tohoto předem připraveného souboru přečte IČ subjektů, které mají být vylosovány a tyto subjekty následně i vylosuje.

Manipulace losováním je dobře maskována a nezasvěcený pozorovatel nepozná, že se nejedná o náhodné losování, ale o předem připravenou manipulaci. Cíleným ovládním programu přepne obsluha po provedení demonstračních procesů, které probíhají korektně, program do módu zmanipulovaného losování a toto losování realizuje jako finální. Přepnutí mezi režimy (korektní náhodné losování a zmanipulované losování) se děje (i opakovaným) stiskem „Vymazání losování“ a navolený režim je identifikován pouze malou tečkou (nachází se pod tlačítkem „Tisk protokolu“), která se objevuje nebo mizí na obrazovce programu podle módu, do kterého je program přepnut. Navíc je tato tečka prakticky viditelná pouze na monitoru počítače, protože promítáním pomocí datového projektoru se snižuje kontrast a kvalita obrazu a na promítacím plátně je tato tečka zpravidla nepostřehnutelná.

Program je také ošetřen proti potenciálnímu následnému zkoumání a důsledně maže všechny pomocné soubory, které pro manipulaci losování používá. Hned po spuštění programu se obsah předem připraveného souboru „uconfig.ini“ načte do paměti počítače a na disku počítače se obsah tohoto souboru nenávratně vymaže. Tím je výrazně snížena pravděpodobnost odhalení manipulace losování.“

Za této situace, kdy je samo losovací zařízení, resp. notebook jako jeho hlavní součást (vedle tiskárny a datového projektoru) zpochybněn takovým způsobem jako je tomu v uvedeném znaleckém posudku, který je v tomto ohledu nepochybně klíčovým důkazem, tedy soud souhlasí se závěry žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně. A dodává, že žalobcem namítané neprokázání manipulace nebylo nutné (s ohledem na shora citovanou judikaturu) a nebylo ani možné (s ohledem na shora popsání fungování losovacího programu).

K námitce ohledně odpovědnosti žalobce za správní delikt lze tedy uzavřít, že k jeho odpovědnosti plně postačovaly – samozřejmě kromě jiného – důvodné pochybnosti o transparentnosti losování pramenící z prokázání reálné možnosti manipulace losování (bez ohledu na to, zda k manipulaci skutečně došlo či nikoli). A tvrdí-li žalobce v tomto kontextu, že jde o odpovědnost za výsledek, nelze než s ním plně souhlasit s tím rozdílem, že oním výsledkem je zde netransparentní losování, což rozhodně není v souladu s právem, resp. zákonem o veřejných zakázkách. Nelze proto tvrdit, že žalobce postupoval v souladu se zákonem, resp. že k jeho porušení ze strany žalobce nedošlo. Je evidentní, že se ze strany žalobce jakožto zadavatele veřejné zakázky jednalo o porušení povinnosti zajistit transparentní losování prostřednictvím elektronického zařízení, což lze dovodit ze znění § 61 odst. 4, věty druhé, zákona o veřejných zakázkách, dle které: „[l]osování provede veřejný zadavatel v souladu se zásadami uvedenými v § 6...“. Ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách upravuje základní zásady postupu zadavatele (zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace) a povinnost zajistit transparentní losování tak nepochybně patří, resp. patřila mezi univerzální povinnosti každého veřejného zadavatele, který v praxi přistoupil k omezení počtu zájemců na základě náhodného výběru provedeného losem.

Rovněž ze shora uvedené judikatury, jakož i z další relevantní judikatury, např. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, č. j. 62 Af 61/2012 – 108, a následného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 AfS 64/2013 – 49, lze dovodit,

že je především na zadavateli, aby zajistil transparentnost úkonů, které on sám nebo jím pověřená osoba provádí. A to se v daném případě nestalo, nelze tedy ani odkazovat na rozhodovací praxi žalovaného – konkrétně na rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-S338/2011/VZ-15651/2011/510/OKo, vycházející z dodržení zákonem stanovených postupů a z toho, že v řízení nebyla nijak zpochybněna zákonnost – transparentnost – úkonu losování (i přes namítané pochybnosti o losovacím zařízení, jeho výrobci, plombě a statistice týkající se pravděpodobnosti vylosování na daném zařízení).

V. c) K liberaci = zproštění se odpovědnosti žalobce za správní delikt

Žalobce je tedy odpovědný za správní delikt dle § 120 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 6 a § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, neboť je to především on jako zadavatel, kdo odpovídá za transparentnost celé veřejné zakázky, včetně všech úkonů, které provádí on nebo jím pověřená osoba. To znamená, že ani skutečnost, že žalobce k administraci veřejné zakázky využil třetí osobu: společnost Tercier, spol. s r. o., kterou se nechal v zadávacím řízení zastoupit v souladu s § 151 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, jeho odpovědnost za správní delikt nijak nevylučuje. Navíc § 151 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách přímo stanoví, že zastoupením zadavatele jinou osobou podle odst. 1 „není dotčena odpovědnost zadavatele za dodržování tohoto zákona“.

V praxi se zadavatelé často nechávají zastupovat společnostmi, které za ně „zadají“ veřejnou zakázku, což je výhodné zejména pro zadavatele, který nemá zkušenosti se zadáváním, jako jsou např. malé obce. Avšak tato výhoda s sebou nese i nevýhodu, resp. riziko toho, že za zadávání veřejné zakázky stejně odpovídá zadavatel. A jeho jedinou možností, jak se své odpovědnosti zprostit, je prokázání toho, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil (§ 121 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Tímto způsobem se lze tedy liberovat = zprostit objektivní odpovědnosti zadavatele za správní delikt, což ovšem nemůže spočívat v přenesení odpovědnosti na třetí osobu zastupující zadavatele v zadávacím řízení, jak správně uvedl žalovaný. Tímto by byl zcela popřen smysl a účel ustanovení § 151 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, jež jednoznačně stanoví, že veřejnoprávní odpovědnost za porušení uvedeného zákona má vždy zadavatel, a to i přesto, že určitý úkon/úkony učinil právě jeho zástupce.

Lze proto konstatovat, že ani poslední žalobní námitka směřující k naplnění liberačních důvodů není opodstatněná; žalobce se své odpovědnosti za spáchání daného správního deliktu nezprostil, a to nejen odkazem na administrátora veřejné zakázky, příp. další osoby, které na její administraci participovaly (zajišťovaly losování), ale ani odkazem na další okolnosti.

Žalobce využil institutu omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku, který v rozhodné době zákon připouštěl, nicméně vedle náhodného výběru provedeného losem nabízel i jiné možnosti, a sice využití jiných objektivních kritérií (příp. i v kombinaci s losem), která žalobce nevyužil – viz výše rozebraná právní úprava v § 61 zákona o veřejných zakázkách. Žalobce zvolil jako objektivní kritérium los a v tomto směru nepochybně nesl riziko spojené s tímto specifickým a z povahy věci nepřezkoumatelným způsobem omezení

počtu zájemců o veřejnou zakázku, které spočívá v nutnosti zajistit transparentnost losování. A právě toto riziko žalobce neunesl. Namísto ručního či mechanického losování sice – z opatrnosti – zvolil losování prostřednictvím elektronického zařízení, ale jak sám velmi přílehlavě uvádí, u každého losování je přítomen lidský faktor, jehož selhání (zneužití) nelze nikdy zcela vyloučit; v podstatě jedinou možností, jak to zcela vyloučit, je tedy losování vůbec nepoužít, neboť jak se v aplikační praxi opakovaně ukázalo, jedná se o velmi rizikový a ke zneužití náchylný nástroj umělého výběru mezi zájemci o veřejnou zakázku, který nikterak nepřispíval k posílení hospodářské soutěže.

Ostatně proto také zákonodárce přitoupil k jeho zrušení v novele zákona o veřejných zakázkách provedené zákonem č. 55/2012 Sb – viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu daného zákona, ze které se v obecné části (f. popis navrhovaných legislativních opatření, bod E.3.3) podává, že: *“[l]osování nepřináší jinou úsporu než náklady s posuzováním nabídek, přičemž mohou vypadnout nabídky, které by byly pro zadavatele výhodnější. Působí tak proti motivaci dodavatelů účastnit se takových soutěží. Nehledě k tomu se jedná o prostředí s velkým korupčním potenciálem. Z těchto důvodů se navrhuje o losování ustoupit“*; ve zvláštní části (k Čl. I., bodu 72) je potom uvedeno, že: *„[n]ově nebude možné zužovat počet zájemců v těchto řízeních a odpadá tak možnost losovat či zužovat na základě míry naplnění kvalifikačních předpokladů. Tímto způsobem budou tato zadávací řízení mnohem otevřenější a nebude probíhat umělý výběr, čímž bude posílena hospodářská soutěž“* (sněmovní tisk č. 370, 6. volební období 2010 – 2013, digitální repozitář, www.psp.cz).

Podle názoru soudu, pokud se v daném případě žalobce rozhodl využít možnosti omezit počet zájemců o veřejnou zakázku losem, musí nést všechny následky s tím spojené, třebaže se mu dostalo vysvětlení ohledně celého systému losování, včetně ujištění či potvrzení o nemožnosti ovlivnění losovacího zařízení (nehledě na to, že žalobcem dokládáný certifikát je datován dne 1. 7. 2011, tj. až několik dní po provedeném losování dne 24. 6. 2011). Realita byla zcela jiná a své odpovědnosti se tímto způsobem nemůže žalobce zprostit, a to ani s poukazem na osobní účast svého zástupce při losování či provedené zkušební losování. Všechny tyto žalobcem v žalobě vzpomínané skutečnosti nelze vnímat jako natolik výjimečné a prokazující vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby k porušení právní povinnosti nedošlo. Z pohledu soudu se jedná o víceméně standardní kontrolu, která byla zcela v zájmu žalobce, a to tím spíše, že administraci veřejné zakázky přenesl na extranea – společnost Tercier, spol. s r. o. Chtěl-li mít žalobce průběh zadávacího řízení zcela pod kontrolou a maximálně eliminovat riziko selhání lidského faktoru či jeho ovlivnění při losování, pak mohl k omezení počtu zájemců o zakázku využít jiných objektivních kritérií než losu, anebo mohl los provést sám (příp. mohl aministrativně sám i celou veřejnou zakázku – nejedná se o subjekt neznalý či nezkušený podobně jako je tomu u některých menších obcí, u nichž je využití extranea, jakžto administrátora veřejné zakázky, plně pochopitelné).

Jinak řečeno, splněním standardní kontroly losování ze strany zadavatele nemůže automaticky znamenat možnost jeho liberace. Liberaci je třeba vnímat jako výjimečný institut, pro jehož aplikaci zde ve světle všech výše uvedených skutečností nebyly dány podmínky a nic na tom nemění ani audit společnosti Deloitte, ani souhlas Ministerstva zemědělství se zadávacími podmínkami, na což žalobce rovněž upozornil. Audit byl zpracovaný až ex post, dlouho po provedeném losování, těžko tedy může prokazovat

vynaložení veškerého úsilí, aby losování potažmo zadání celé zakázky proběhlo transparentně. Jde především o doklad zpětného prověření a hodnocení postupu žalobce při zadávání veřejných zakázek, které není nijak výjimečné či nestandardní, což platí i pro vyjádření Ministerstva zemědělství k předložené zadávací dokumentaci (ostatně žalobce je specifickou právníčkou osobou založenou státem, jehož jménem vykonává nejen funkci zakladatele právě Ministerstvo zemědělství, které zde navíc působilo jako správce programu "Podpora prevence před povodněmi IP" a určitá subordinace se tak předpokládá). Žalobcem zmiňované okolnosti je třeba vnímat spíše jako polehčující okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán a ke kterým bylo na místě přihlídnout při určení výměry pokuty – a ta také činí méně než 10 % z její maximálně možné výše.

Lze proto shrnout, že žalobce se své odpovědnosti za spáchání daného správního deliktu nezprostil a domnívá-li se, že nese veřejnoprávní odpovědnost za protiprávní jednání jiné osoby, pak vůči této osobě nepochybně mohl uplatnit nárok na náhradu škody (spočívající např. právě v pokutě, kterou musel uhradit).

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené lze tedy uzavřít, že soud žádnou z námitek žalobce neshledal důvodnou, a proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 3. 2016

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu